

Автор **Бучакчийський Артем**, *«Казка про Лицаря та Березиню»*(казка), Гімназія №1 м. Приморська Бердянського р-ну, керівник Макаренко Наталя Олексіївна, Запорізька обл.

Інтереси, мрії, прагнення: я навчаюся в 11 класі, займаюся футболом, мрію про Перемогу, завершення війни, повернення до рідного міста.

Задум казки виник як спроба втекти від суворой реальності у світ фантазії. **Я зрозумів, що справжня магія — це не чарівні палички, а людська стійкість.** Так з'явилася країна Люмія — дзеркальне відображення нашої квітучої землі, де сріблясті ріки й смерекові ліси бережуть пам'ять предків. **Мені хотілося створити казку-оберіг, де одвічна боротьба Світла і Темряви (Чорної Орди) набуває конкретних, болісно знайомих рис. Я прагнув написати історію не про вигаданих супергероїв, а про звичайних людей, які стають титанами духу, коли на їхню землю приходить зло. Це спроба перетворити біль війни на казку про надію. Написання казки стало для мене особистою терапією. Я працював над текстом, намагаючись підібрати слова, що торкаються серця. Це було схоже на складання пазла: спочатку з'явився образ Лицаря Миколи — мужнього воїна, потім — його Березині Катерини, символу незламної вірності. Найважче було писати про поранення, але я зрозумів: справжня сила в умінні піднятися після падіння.**

Матеріалом для твору стало саме життя. Я не вигадував страждання чи лікування — я брав приклади з реальних історій наших бійців, які проходять через ампутації та протезування. Центр реабілітації в казці — це образ сотень лікарень, де зараз твориться диво повернення до життя. Я поєднав фольклорні мотиви з сучасною реальністю, щоб показати: любов і технології разом здатні перемогти будь-яку темряву. **Моя вчителька, Наталя Олексіївна, стала моїм літературним наставником. Її підтримка допомогла мені повірити, що моя власна думка та мій стиль варті того, щоб бути почутими.**

«Космічні фантазії» Література, журналістика

«Казка про Лицаря та Березиню»

Колись була на світі країна Люмія, де небо було завжди ясным, а земля квітучою, де ліси сяяли зеленню, наче з коштовного каміння вирізьблені. Тут ріки сріблясті вилися долинами, живлячи родючі ниви й даруючи землі силу. У горах, покритих густими смерековими лісами, жив загадковий дух мудрості. Схили цих гір вкривалися квітами, а кришталеві озера, мов дзеркала, відображали синє небо. На луках у розмаїтті пахощів цвіли маки, соняхи та ромашки. На півдні країни простягалася родюча земля, де пшениця дозрівала в теплі сонця і безмежні поля здавалися морем.

Міста і села Люмії були наповнені щирими людьми, які славилися своїм умінням працювати так, що навіть земля відчувала їхню любов і дякувала щедрим врожаєм. Вони вставали зі світанком, коли перші промені ніжно торкалися родючих полів, і йшли до роботи з піснею на вустах, вітаючи новий

день. На кожному клаптику землі, де ступала їхня нога, з'являлися золотисті лани пшениці, квітучі сади, густі виноградники та поля соняхів. Кожен житель Люмії був майстром своєї справи. Уміли вони кувати залізо, обробляти деревину, ткати та вишивати, створюючи візерунки, наче записані на тканині казки. У цих візерунках перепліталися символи любові й захисту, які передавалися з покоління в покоління. У містах і селах люмійці підтримували один одного, і не було такої роботи, яку б вони не змогли виконати разом. Люмійці вміли не лише працювати, але й веселитися та дякувати землі за її щедрість. Після жнив усі збиралися на великі святкування. Надвечір чарівний спів лунав з кожної хати, і це були пісні про любов, сміливість і свободу.

Люмійці знали: в їхніх руках і сила, і мудрість. У кожній сім'ї пам'ятали історії про дідів і прадідів, які своїми руками обробляли землю, не шкодуючи зусиль, бо знали: праця — це справжня магія, яка дарує життя всьому живому. Люмія була схожа на казковий сад. Її простори — безмежні степи, прозорі озера, зелені ліси — об'єднувала незламна сила землі. Її жителі знали, що цей край — дар, який потрібно берегти.

Жили колись у Люмії Лицар Микола та Берегиня Катерина. Вони були віддані одне одному. Катерина була не просто майстринею, а Берегинею: вона вишивала рушники і сорочки. Вишиваючи, дівчина завжди наспівувала тихенько. Кожна квітка, пташка, листочок на полотні ніби оживали, дихали, передаючи силу дівочого серця.

Познайомилися Микола та Катерина випадково, коли дівчина святкувала свій день народження. Вона з друзями пішла у старовинний замок, оповитий легендами. Блукаючи спустошеними галереями таємничої будівлі, Катерина помітила двері, усі огорнуті павутинням. Дівчина зайшла у загадкову кімнату і побачила дивну кам'яну статую — це був юнак у лицарських обладунках. Вона давно вже чула легенду про Лицаря Миколу, якого зачарував Гниляр — нікчемний дух, який живе у темних закутках і поглинає людей. Не вдалося Гниляру знищити Лицаря Миколу, тоді він перетворив хлопця на каміння. У кожному вигині кам'яного тіла можна було побачити мужність і сміливість, які не змогла стерти навіть вічність. Легенда свідчила, що серце цього лицаря і досі б'ється під товщею каменю, чекаючи, коли хтось із чистим серцем зніме заляття і поверне його до життя.

Катерина зазирнула у кам'яні очі — і сталося диво: Лицар поворухнувся. Очі Катерини і лицаря зустрілися знову. Достатньо було одного погляду, щоб їхні серця об'єдналися навіки. Прокинувшись від кам'яного сну, Микола побачив перед собою чарівну дівчину: золоте волосся спадало на плечі, мов пшеничне колосся, обличчя світилося радістю, а в зелених очах віддзеркалювалася душа,

сповнена добра і любові. З того часу Лицар і Берегиня були нерозлучні. Відчув злий дух, що більше не діють його чари на юнака.

І закоханих спіткало горе. На їхню країну напав страшний Гниляр зі своїм почтом: Кривотвором, який викривляв все добре, перетворюючи красу в жахіття, Смордом, від якого віяло неприємним холодом та відчаєм, Порчугом, який псував усе на своєму шляху. Зло почало діяти. Гниляр розсилав темних духів, які пронизували серця найсміливіших, тихенько нашіптуючи їм про те, що їхні надії марні, а добрі справи – не потрібні. Люди почали втрачати віру, а з вірою — і світло в душах.

Лицар Микола разом з побратимами пішов боронити рідну землю і битися з темними силами. Заманив Гниляр юнака на двобій і підступно закидав його камінням. Микола, відчуючи, як його тіло стискає невидима сила, мріяв про те, як знову побачить свою Берегиню Катерину. У такі миті Лицар згадував обіцянки, які вони з Катериною давали один одному, і мріяв про їхнє спільне майбутнє. Побратими боролися за життя Миколи без страху та втоми, розгрибаючи купу каміння. Чотири довгих години пробув Лицар у кам'яному полоні, крізь біль і страждання боровся за життя. Він хотів забути про біль і заснути, але думка про Катерину тримала його при свідомості. Кожен його крик лунав у серцях побратимів, які намагалися витягти хлопця з-під завалу. Микола не відчував ніг, коли нарешті його звільнили, і знесилений втратив свідомість. Отямився Лицар на операційному столі, оточений лікарями. Хлопець усе зрозумів і промовив: «Ми всі знаємо, чому ми тут зібралися — будемо різати мені ноги. Будь ласка, збережіть мені коліна». Лікарі зробили все, що могли, але Миколі довелося змиритися з реальністю: втратою обох ніг.

Микола розумів, що найголовніше – він живий, а поруч завжди буде його Берегиня.

Не зміг вижити Гниляр зі своїми плебеями, стерли їх зі світу побратими Лицаря Миколи, не залишивши про них навіть згадки. Після перемоги люмійці з радістю поверталися до мирного життя, оживало світло в їхніх душах, а з ним віра та надія. Землі, спустошені злою силою, почали розквітати.

Для Катерини поранення Лицаря не стало трагедією — вона знала, що це лише випробування на їхньому спільному шляху. Вона пообіцяла йому бути поруч і підтримувати в усьому. Пара пройшла складний шлях лікування й реабілітації, і зрештою вони знайшли спеціальний центр, де Лицар міг отримати нові ноги — протези. Катерина казала: «Ми завжди будемо разом. Твоє поранення — це наш спільний виклик».

Микола навчався ходити заново, і хоч біль часом змушував його зупинитися, він знав: Катерина завжди поруч, і разом вони здолають усі труднощі. Завдяки своїй відданості один одному та спільній мрії вони вистояли, а їхня історія надихнула багатьох.

Так і продовжували Лицар Микола та його Берегиня Катерина свій шлях, вірячи у майбутнє та радіючи кожному дню. Вони знали, що боротьба за свободу та щастя країни ніколи не закінчиться, будь-якої хвилини може повернутися лихо, але головне — вони разом, і ніякі випробування не зможуть їх розлучити.

Епілог

Подружжя Граднових-Савицьких за два роки шлюбу пройшли стільки випробувань, що вистачило б на два життя вперед. Микола — військовослужбовець 12-ї бригади спеціального призначення НГУ "Азов", ветеран війни. Його дружина Катерина — продюсерка театру "На лівому березі", яка в усьому його підтримує.

